

[Garda Møller.]

alle sider, både når det gælder det faglige, og når det gælder økonomien, og som institutionerne så forhåbentlig kan leve med, indtil der bliver kræfter til en endelig revision af styrelsesloven, for den tror jeg ikke vi kommer uden om på et eller andet tidspunkt.

Med hensyn til det af fremskridtspartiet fremsatte lovforslag, som jo er langt mere vidtgående, er det klart, at vi også vil se på det i udvalget, og jeg synes også, der fra folketingets talerstol skal lyde en tak for det meget udførlige materiale og den opstilling, vi har fået fra fremskridtspartiets side om de forskellige forslag og deres forhold til den gældende lov.

I fremsættelsestalen nævnes forslagene i korthed, men jeg må desværre sige, at vi ikke kan være slet så positive over for fremskridtspartiets forslag, som vi kan være det over for ministerens forslag. Vi er tvivlende over for forslaget om at ændre den numeriske fordeling i de kollegiale organer, således at de videnskabelige medarbejdere og lærernes repræsentationsandel sættes op med halvdelen af den nuværende, mens de studerendes samt TAPernes andel nedsættes tilsvarende. Hvis ikke man i hvert fald bibeholder antallet af de studerende, samtidig med at man sætter lærerantallet op, mener jeg, det kan føre til, at det igen bliver de studerendes mindretalsrepræsentanter, der kommer til at glide ud, stadig fordi de ofte er valgt på den sidste plads, og det mener jeg stadig væk ikke kan være meningen. På den anden side er der også det at sige til det, at hvis man får en større forsamling, kan man ødelægge noget af det, jeg kalder det parlamentariske ved det organ, ved at man tager en stadig større del af debatten væk.

Jeg ved godt, at debatterne ofte har været meget tidrøvende og lange inden for de forskellige organer. På den anden side mener jeg, der er noget sundt i en saglig og fornuftig debat, og det sker bedst ved, at repræsentationen er nogenlunde ligelig. Men det kan vi også se på i udvalget. Jeg mener også, det kræver en ændring af statutten, så det er vel nok et mere omstændeligt forslag.

Vi kan ikke gå ind for forslaget om at indskrænke uddannelsesinstitutionernes selvstyre ved at afskaffe valg af rektorer m. v. og overlade disse valg til undervisningsmini-

steren. Vi foretrækker demokratiske metoder fremfor bemyndigelser til ministre. Vi lever jo da i et demokratisk land og ikke i et folkedemokrati.

Med hensyn til forslaget om at trække ministeren mere ind i afgørelserne vedrørende forskningen skal jeg henvise til, hvad jeg sagde tidligere om styrkelsen af den sagkyndige indflydelse i de organer, der direkte planlægger og leder forskningen.

Om vi fra mit partis side vil gå med til at indsætte repræsentanter i de kollegiale organer, er jeg også meget tvivlende over for. Netop ved, som vi har gjort det, at gå ind for eksamen i folkeskolen og som et af adgangskriterierne ved de højere uddannelser mener vi at tilgodese elever og uddannelsessøgende mest.

Vi har ikke noget at indvende imod et samarbejde imellem erhvervslivet og uddannelsesinstitutionerne om behov og krav til struktur og indhold, således som jeg gav udtryk for det under behandlingen af forespørgslen vedrørende de videregående uddannelser i sidste måned.

Til sidst kun dette: forhåbentlig vil fremskridtspartiets meget vidtgående forslag ikke bevirke, at vi ikke kan blive færdige — selv om vi skal have en grundig udvalgsbehandling — så tidligt, at de ændringer, der skal ske, kan træde i kraft fra næste undervisningsår.

Morten Lange (SF):

Man skal formodentlig aldrig tro på miraklers varighed. Ved sidste styrelseslovs behandling skete der noget, som på forhånd nok kunne anses for mirakuløst, nemlig at der blev opnået en meget bred enighed om lovens formulering, hvilket jeg for mit eget vedkommende må sige at jeg hilste med tilfredshed, for det betød dog nogen stabilisering af denne lov. Men jeg bemærkede mig specielt, at den daværende ordfører for venstre, hr. Enggaard, i udvalget stærkt understregede, at betingelsen for denne enighed naturligvis så var en borgfred om loven, så den kunne leve i fred i en 5-årig periode. Dette var overordentlig eftertænksomt og klogt, og jeg vil gerne endnu en gang give hr. Enggaard mine komplimenter for hans klogskab dengang, men det har det med klogskab som med mirakler, at det somme tider ikke er det, man kalder hardware. De